Dosar nr. 3- 227/2026

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 08 aprilie 2026 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 04 iunie 2026

Judecătoria Chişinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reclamantului ***** și reprezentantului său – avocatul ***** Reprezentantului pîrîtului Inspectoratul General pentru Migrație al MAI – *****

Examinînd în ședință de judecată închisă acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

A C O N S T A T A T:

Argumentele şi solicitările reclamantului.

La data de 28 ianuarie 2026, avocatul *****, în numele și interesele reclamantului ***** a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care a solicitat: anularea deciziei Direcției azil şi apatridie a Biroului migrație şi azil al MAI, nr. 2853/25/DAA din 23.12.2025 privind respingerea cererii de azil înaintate de ***** (f.d. 1-32).

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că, a părăsit Republica Tadjikistan în anul 2019 cu destinația Federația Rusă. Acesta a relatat că în anul 2021, în regiunea Pamir (Vanj), autoritățile tadjice au declanșat acțiuni represive și persecuții pe criterii etnice și religioase împotriva populației locale. Reclamantul a explicat că s-a manifestat public împotriva acestor abuzuri prin publicarea unor materiale video pe rețelele de socializare, fapt pentru care la data de 05.06.2020 pe numele său a fost inițiat dosarul penal pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) din Codul penal al Republicii Tadjikistan, ce reglementează infracțiunea de extremism.

Din cauza riscului iminent de răpire și returnare forțată generat de cooperarea dintre serviciile de securitate ruse și tadjice, reclamantul a menționat că a fost nevoit să se refugieze în Turcia, timp în care părinții săi au fost reținuți temporar și amenințați de autorități. La începutul anului 2023, acesta a indicat că a intrat în Republica Moldova prin Aeroportul Internațional Chișinău, unde s-a stabilit, s-a încadrat în câmpul muncii, s-a căsătorit cu o cetățeană a Republicii Moldova și a devenit tatăl unui copil minor. Reclamantul a subliniat că este dat în căutare națională în statul de origine, aspect ce îi hărțuiește familia și îi blochează posibilitatea de a-și prelungi pașaportul național și permisul de ședere, justificând astfel cererea de azil din data de 26.05.2025.

În replică la constatările IGM, care a catalogat demersul său ca fiind o „pseudo-legalizare” sau o migrație de ordin economic, reclamantul a contestat concluziile autorității publice menționând că deși pârâta a invocat rapoartele internaționale (*Human Rights Watch 2025*) care confirmă represiunile masive din anul 2021 împotriva grupului etnic Pamiri din regiunea Gorno-Badakhshan (GBAO),

aceasta a respins cererea de azil pe motiv că reclamantul nu ar fi prezentat probe clare privind o persecuție individualizată și că certificatul penal ar fi fost obținut indirect prin avocat.

Reclamantul a invocat faptul că riscă condamnarea pe termen îndelungat, tortura sau chiar pierderea vieții în cazul returnării în Tadjikistan, relocarea internă fiind imposibilă. În mod special, acesta a criticat analiza pârâtei referitoare la protecția subsidiară și umanitară, arătând că autoritatea a tratat în mod superficial și contrar realității pericolele de tortură și tratamente inumane, în ciuda dovezilor privind hărțuirea săptămânală a părinților săi de către organele de poliție tadjice.

Pentru a obține anularea Deciziei nr. 2853/25/DAA, reclamantul a menționat că Direcția azil și apatridie a analizat probele prezentate într-o manieră părtinitoare, exclusiv în defavoarea sa, privându-l de o verificare echitabilă și ignorând specificul procedurilor de azil, unde sarcina probei și rolul activ revin în primul rând autorității administrative.

Reclamantul a precizat că autoritatea publică a procedat la o evaluare diametral opusă a postărilor și criticilor sale la adresa puterii de stat din Tadjikistan fără a-i oferi posibilitatea reală, în cadrul interviului, de a cunoaște obiecțiile aduse calității probelor, fiind plasat astfel într-o poziție de vădită inferioritate procesuală. Acesta a subliniat că pârâta nu a combătut prin contraprobe poziția sa de fapt și nu a explicat fundamentat motivele respingerii, deși materialele video și dovezile de persecuție politică erau disponibile.

În drept, reclamantul a făcut trimitere la prevederile art. 11, art. 17 alin. (1), art. 19, art. 42 alin. (2), art. 48 alin. (1) și art. 51 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, art. 3, art. 5, art. 6, art. 7, art. 10, art. 17, art. 20, art. 21, art. 36, art. 39 alin. (2), art. 93, art. 189 alin. (1) și art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, art. 12 alin. (1) din Codul de procedură civilă, art. 6 alin. (1) lit. a)-c) și art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și la Rezoluția (77) 31 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei.

Concluzionând că admiterea cererii de azil presupune o apreciere individuală riguroasă și stabilirea unei legături de cauzalitate între actele de persecuție și decizia ultimului de a fugi din țara de origine, iar din motivarea deciziei de respingere, nu rezultă faptul că Direcția azil și integrare a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI ar fi efectuat o verificare minuțioasă și obiectivă a cererii sale de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova, actul emis fiind nelegal.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

La data de 24 martie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație (în continuare IGM) a depus o referință prin care a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind nefondată (f.d. 39-46).

În motivarea referinței, Inspectoratul General pentru Migrație a menționat că solicitantul de azil ***** a declarat, în cadrul interviului, că a părăsit Tadjikistan în anul 2019, deplasându-se în Federația Rusă în scop de muncă. Autoritatea pârâtă a precizat că solicitantul a invocat faptul că, în anul 2021, în regiunea Pamir (Gorno-Badakhshan), autoritățile tadjice ar fi desfășurat acțiuni represive împotriva populației locale, inclusiv persecuții pe criterii etnice și religioase. Potrivit declarațiilor sale, acesta și-ar fi exprimat public opoziția față de respectivele acțiuni, inclusiv prin publicarea unor materiale video, circumstanță în urma căreia pe numele său ar fi fost inițiat un dosar penal pentru extremism, în temeiul art. 307 alin. (2) din legislația tadjică.

Solicitantul a afirmat existența unui risc de răpire și returnare forțată din Federația Rusă în Tadjikistan, motiv pentru care s-ar fi refugiat ulterior în Turcia. Totodată, acesta a susținut că presiunile autorităților s-ar fi extins asupra membrilor familiei sale, părinții fiind temporar reținuți și amenințați pentru a-l determina să revină în statul de origine.

Solicitantul a intrat în Republica Moldova în anul 2021 prin Aeroportul Internațional Chișinău „Eugen Doga”, unde ulterior s-a stabilit, a desfășurat activitate de muncă, s-a căsătorit cu o cetățeană a Republicii Moldova și are un copil minor, obținând drept de ședere legală.

De asemenea, s-a menționat că solicitantul a declarat că este dat în urmărire de autoritățile tadjice, fapt confirmat, potrivit afirmațiilor sale, printr-un certificat obținut prin intermediul avocatului. În acest context, acesta a susținut că nu își poate prelungi pașaportul național și, implicit, permisul de ședere în Republica Moldova. Totodată, solicitantul a invocat persecuții pe criterii etnice, susținând că populația pamiră este supusă represiunilor sistematice din partea autorităților tadjice.

Solicitantul nu a fost condamnat anterior și nu a solicitat protecție internațională în alte state, însă a afirmat că, în eventualitatea revenirii în Tadjikistan, riscă arestarea, condamnarea pe termen îndelungat ori chiar pierderea vieții.

În urma verificărilor efectuate, autoritatea pârâtă a constatat că solicitantul a beneficiat anterior de drept de ședere în scop de muncă și ulterior de drept de ședere pentru reîntregirea familiei. Totodată, s-a reținut că cererea de azil a fost depusă abia la data de 28 mai 2025, după imposibilitatea prelungirii permisului de ședere din cauza expirării pașaportului național.

Referitor la temeiurile juridice ale cererii, autoritatea pârâtă a invocat prevederile art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, precum și dispozițiile art. 45 din aceeași lege referitoare la noțiunea de persecuție și vătămări grave. În acest sens, s-a făcut trimitere și la dispozițiile relevante din Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților și la Manualul UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat.

Autoritatea publică pârâtă a invocat informații din surse internaționale, inclusiv rapoarte ale Human Rights Watch și Freedom House, potrivit cărora autoritățile tadjice au intensificat represiunea împotriva opoziției și a minorității pamire. Cu toate acestea, autoritatea a apreciat că informațiile prezentate nu confirmă existența unei persecuții individualizate în privința solicitantului.

În acest context, autoritatea pârâtă a subliniat că solicitantul nu a demonstrat în mod convingător că ar fi fost personal vizat de autoritățile tadjice ori că ar exista un risc real și individualizat de persecuție. S-a reținut că acesta a părăsit legal țara de origine, a locuit timp îndelungat în Federația Rusă și Turcia fără a solicita protecție internațională și că motivele inițiale ale plecării sale au fost de natură economică.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a apreciat că declarațiile solicitantului au fost generale și insuficient individualizate, acesta neputând indica în mod concret persoanele sau acțiunile prin care ar fi fost persecutat. S-a mai invocat faptul că documentele prezentate de acesta, inclusiv citația emisă de autoritățile tadjice, au fost similare cu înscrisuri prezentate anterior și de alți solicitanți de azil originari din Tadjikistan.

În ceea ce privește protecția umanitară, autoritatea pârâtă a analizat și condițiile prevăzute de art. 19 din Legea nr. 270/2008, concluzionând că nu există suficiente probe care să demonstreze că solicitantul ar fi expus unui risc real de pedeapsă capitală, tortură, tratamente inumane ori degradante sau amenințări grave rezultate dintr-un conflict armat.

În final, autoritatea pârâtă a concluzionat că temerile invocate de solicitant nu sunt întemeiate din punct de vedere obiectiv și subiectiv, apreciind că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de legislația națională și internațională pentru acordarea statutului de refugiat sau a protecției umanitare, motiv pentru care a solicitat respingerea acțiunii formulate de ***** ca fiind neîntemeiată.

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată atît reclamantul, cât și reprezentantul acestuia– avocatul ***** au susținut acțiunea în contencios administrativ, solicitînd admiterea integrală a acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație – ***** a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privința admisibilității acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”în special cînd” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

d) respectarea procedurii prealabile;

e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ în baza criteriilor enunțate.

Având în vedere necesitatea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate, instanța urmează să stabilească, cu prioritate, tipul acțiunii cu care a fost sesizată.

Din materialele cauzei administrate rezultă că, la data de 28 mai 2025, ***** s-a adresat Inspectoratului General pentru Migrație cu o cerere de azil, invocând imposibilitatea prelungirii pașaportului național și, implicit, imposibilitatea perfectării permisului de ședere pe teritoriul Republicii Moldova. Totodată, potrivit certificatului eliberat de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Tadjikistan, pe numele acestuia fusese inițiat, la data de 05 iunie 2020, un dosar penal în temeiul art. 307 alin. (2) din legislația națională a statului de origine (f.d. 1–4 din dosarul administrativ).

Prin Decizia nr. 2853/25/DAA din 23 decembrie 2025, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne, cererea de azil a fost respinsă în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 5 alin. (2) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova (f.d. 30–34 din dosarul administrativ).

Decizia nominalizată i-a fost comunicată solicitantului la data de 29 decembrie 2025, contra semnătură, fapt confirmat prin materialele anexate la dosar (f.d. 36 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu soluția adoptată de autoritatea competentă, *****, prin intermediul avocatului *****, a depus la data de 28 ianuarie 2026 prezenta acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea deciziei contestate ca fiind ilegală.

Astfel, analizând cerințele formulate, instanța constată că acțiunea nominalizată conține elemente specifice acțiunii în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, sub aspectul solicitării anulării Deciziei nr. 2853/25/DAA din 23 decembrie 2025 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, cât și elemente ale unei acțiuni în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) Codul administrativ, în partea ce vizează obligarea pârâtului la acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului.

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, instanța reține că decizia nr. 2853/25/DAA din 23 decembrie 2025, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția regională Centru, prin care s-a respins cererea de azil, constituie, în sensul art. 10 și 11 din Codul administrativ, un act administrativ individual, emis de o autoritate publică pentru reglementarea unui caz concret și având caracter defavorabil pentru reclamant, ori în speță reclamantul, pretinde că prin aceasta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de partea reclamantă corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208, alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura

prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209, alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, asemenea categorii de litigii sunt exceptate de la obligativitatea parcurgerii etapei prejudiciare, în conformitate cu 61 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova coroborat cu art. 163 lit. c) Cod Administrativ.

Această concluzie este confirmată și de mențiunile inserate în partea finală a actului administrativ individual defavorabil contestat, potrivit cărora: ”*Prezenta decizie poate fi atacată pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri prealabile, în termen de 30 zile de la data comunicării.”*

Astfel, din materialele cauzei rezultă că decizia contestată a fost emisă la data de 23 decembrie 20265 și a fost comunicată reclamantului la data de 29 decembrie 2025, contra semnătură (f.d. 36 din dosarul administrativ), iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 28 ianuarie 2026.

În conformitate cu prevederile art. 209 alin. (1) și (2) lit. a), având în vedere circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează că reclamantul a respectat termenul de depunere a acțiunii.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 din Codul administrativ se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate

este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

Totodată, probabilitatea vătămării unui drept subiectiv se prezumă în cazul persoanei care este destinatarul unui act administrativ individual defavorabil, în sensul art. 11 alin. (2) din Codul administrativ.

În cauza dedusă judecății, reclamantul ***** are calitatea de destinatar al actului administrativ contestat, fiind persoana direct vizată de efectele juridice produse prin decizia de respingere a cererii sale de azil pe teritoriul Republicii Moldova.

Prin urmare, raportat la circumstanțele cauzei, instanța reține că reclamantul invocă apărarea, pe calea controlului judecătoresc, a unui drept subiectiv pretins vătămat, în sensul art. 17 din Codul administrativ. În consecință, condiția existenței unui drept legitim pretins lezat este întrunită.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinând acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces și analizând probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În urma examinării materialelor cauzei, instanța a constatat că, potrivit pașaportului național nr. 400670099, eliberat la 27 mai 2015 și valabil până la 26 mai 2025, anexat la dosar, reclamantul ***** este cetățean al Republicii Tadjikistan (f.d. 13 verso din dosarul administrativ).

Din declarațiile oferite în cadrul procedurii de azil rezultă că reclamantul s-a născut la 1 septembrie 1993 în regiunea Pamir, Republica Tadjikistan, aparține grupului etnic pamir și este de religie islamică.

În susținerea identității și situației sale juridice, reclamantul a prezentat Inspectoratului General pentru Migrație pașaportul național menționat supra, permisul de ședere seria B nr. 41096100, eliberat la 25 septembrie 2024 și valabil până la 26 mai 2025, certificatul de căsătorie seria CS-V nr. 1792403 din 19 iulie 2024, precum și certificatul de naștere al copilului său seria NA-VI nr. 4082736 din 29 ianuarie 2025 (f.d. 5–13 din dosarul administrativ).

Instanța reține că, în cadrul verificărilor efectuate în procedura administrativă de azil, autoritatea competentă a stabilit că reclamantul a intrat legal pe teritoriul Republicii Moldova și a beneficiat anterior de drept de ședere în scop de muncă. Astfel, prin Decizia nr. 3427 i-a fost acordat dreptul de ședere pentru perioada 13 aprilie 2023 – 3 aprilie 2024 în cadrul SRL „Hikmatullo Halal”. Ulterior, cererea depusă pentru obținerea unui nou drept de ședere în scop de muncă la SRL „Cristaliced” a fost respinsă prin Decizia nr. 3483 din 9 aprilie 2024. Prin Decizia nr. 7483, reclamantului i-a fost acordat ulterior drept de ședere în scop de reîntregire a familiei pentru perioada 20 august 2024 – 13 august 2027.

La data de 28 mai 2025, reclamantul a depus cerere de azil, invocând imposibilitatea prelungirii pașaportului național și, implicit, a perfectării permisului de ședere. Totodată, acesta a prezentat un certificat emis de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Tadjikistan, potrivit căruia pe numele său fusese inițiat, la 5 iunie 2020, un dosar penal în temeiul art. 307 alin. (2) din legislația statului de origine.

Referitor la motivele părăsirii țării de origine, reclamantul a declarat că a plecat din Tadjikistan în anul 2019 în Federația Rusă, în scop de muncă. Ulterior, în contextul protestelor și acțiunilor represive desfășurate în regiunea Pamir împotriva populației locale, acesta ar fi criticat public autoritățile tadjice, inclusiv prin publicarea unor materiale video pe rețelele de socializare. Potrivit declarațiilor sale, ca urmare a acestor acțiuni, autoritățile din Tadjikistan ar fi inițiat pe numele său un dosar penal pentru extremism.

Reclamantul a mai susținut că, din cauza cooperării dintre autoritățile tadjice și cele ruse, exista riscul real de răpire și returnare forțată în țara de origine, motiv pentru care a părăsit Federația Rusă și s-a refugiat în Turcia, iar ulterior în Republica Moldova. Acesta a invocat, de asemenea, că membrii familiei sale ar fi fost supuși presiunilor și intimidărilor din partea autorităților tadjice.

Urmare a depunerii cererii de azil, la 26 mai 2025, reclamantului i-a fost eliberat un document de identitate temporar al solicitantului de azil, cu drept de muncă (f.d. 29 din dosarul administrativ).

Din actele cauzei rezultă că, la data de 26 mai 2025, prin demersul nr. 5/1-3210, autoritatea pârâtă a solicitat Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova (SIS) date cu privire la reclamant. Ulterior, prin răspunsurile nr. IE/6644 din 03 iulie 2025, nr. IE/7948 din 06 august 2025, nr. IE/9161 din 02 septembrie 2025 și nr. IE/11439 din 30 octombrie 2025, SIS a solicitat prelungirea succesivă a termenului de examinare a demersului cu câte 30 de zile, în scopul realizării unor măsuri suplimentare de verificare a solicitantului de azil (f.d. 13–18 din dosarul administrativ).

În același timp, materialele dosarului administrativ relevă că în Registrul informației criminalistice și criminologice nu existau mențiuni privind tragerea la răspundere penală a reclamantului pe teritoriul Republicii Moldova. De asemenea, verificările efectuate în baza de date a O.I.P.I. - Interpol au oferit un rezultat negativ, constatându-se că solicitantul de azil nu figurează în

sistem și că, la momentul desfășurării procedurii de azil, pe numele acestuia nu erau emise mandate internaționale (f.d. 10–12 din dosarul administrativ).

Totodată, instanța constată că reclamantul a fost audiat anterior emiterii actului administrativ contestat, fapt confirmat prin Nota de interviu din 24 noiembrie 2025. Acesta a beneficiat de asistența unui interpret de limbă rusă și a declarat în mod expres că nu dorește să fie asistat de un avocat sau de un reprezentant al UNHCR (f.d. 20–24 din dosarul administrativ). Invocând circumstanțele în susținerea cererii de azil, reclamantul a relatat că a părăsit ultima dată Tadjikistanul în anul 2019 pentru a munci în Federația Rusă, unde s-a aflat timp de trei ani.

Fiind întrebat despre motivele care au determinat imposibilitatea revenirii sale în țara de origine, reclamantul a menționat că în anul 2021, în timp ce se afla în Federația Rusă, în regiunea sa natală Pamir (raionul Vanj) din Tadjikistan, au izbucnit proteste de masă împotriva acțiunilor abuzive ale organelor de forță (Poliția și KGB), care obligau bărbații să își bărbierească bărbile și le interziceau femeilor purtarea broboadelor tradiționale (*paranja*). Reclamantul a precizat că s-a implicat în aceste evenimente prin publicarea unui material video în care denunța ilegalitatea acțiunilor autorităților și prin care a luat apărarea tinerilor din regiune, asupra cărora avea o anumită influență. Ca urmare a acestui gest, poliția din Tadjikistan i-a intentat un dosar penal pentru extremism în baza art. 307 alin. 2 din Codul penal local. Reclamantul a adăugat că, fiind avertizat de o persoană de încredere că riscă să fie răpit din Federația Rusă și trimis forțat în Tadjikistan o practică de cooperare frecventă între serviciile de securitate ale celor două state, a decis să părăsească de urgență Rusia și să plece în Turcia. Acesta a subliniat că persoanele returnate forțat în Tadjikistan sunt de obicei deținute ilegal timp de câteva luni și ulterior omorâte în penitenciare, aspecte documentate și de organizațiile pentru drepturile omului.

Referitor la perioada petrecută în Turcia, reclamantul a menționat că a locuit acolo timp de un an, interval în care activitatea sa de opoziție în mediul online s-a intensificat, mai ales după ce un prieten apropiat, Gulbiddin Ziyobekov (lider de tineret din raionul Horog), a fost ucis în timpul unui miting din țara de origine. Ca represalii, autoritățile tadjice i-au arestat părinții timp de o săptămână pentru a-l constrânge să revină. Ulterior, fiind avertizat atât de un conațional din Turcia, cât și telefonic de către tatăl său, că organele de forță îl caută active și intenționează să îl returneze sub orice formă, „chiar și mort”, reclamantul a fost nevoit să își vândă casa din Pamir. Astfel, în anul 2023, la recomandarea unui prieten tadjic (Mohamed, aflat atunci la Chișinău), a decis să vină în Republica Moldova pentru a fi în siguranță.

Reclamantul a evidențiat că problema fundamentală cu care se confruntă în Tadjikistan este apartenența sa la etnia Pamir, o minoritate a cărei limbă și cultură sunt suprimate sistematic de autorități încă din anul 2012, utilizarea limbii pamire fiind interzisă în spațiile publice sub sancțiunea arestului și a persecuției. De asemenea, a declarat că presiunile asupra familiei sale continuă și în prezent: părinții săi sunt interogați periodic și amenințați cu moartea, iar fratele său, deși a absolvit studiile universitare la Dușanbe cu „diplomă roșie”, a fost hărțuit săptămânal de poliție și privat de posibilitatea de a se angaja, fiind nevoit să fugă în Olanda.

Fiind întrebat dacă deține probe privind faptul că este căutat de autoritățile statului de origine, solicitantul a confirmat că a depus la dosar un certificat în acest sens, document obținut prin intermediul unui avocat din Tadjikistan în luna mai, când a intenționat să își prelungească pașaportul, moment în care a aflat că pe numele său este deschis un dosar de căutare. Reclamantul a specificat că a intrat în Republica Moldova în anul 2021 prin Aeroportul Internațional Chișinău și că solicită azil din două motive principale: imposibilitatea prelungirii pașaportului (fapt ce îi blochează legalizarea șederii în Moldova) și considerente de ordin familial, fiind căsătorit legal aici și având un copil. Totodată, acesta a afirmat că se teme în mod real pentru viața sa din cauza amenințărilor cu moartea primite.

Chestionat cu privire la antecedentele sale penale sau alte proceduri de azil, reclamantul a negat că ar fi fost condamnat, reținut sau judecat în țara de origine ori în alte state și a menționat că nu a mai solicitat protecție internațională în nicio altă țară în afară de Republica Moldova.

În final, fiind întrebat despre posibilitatea revenirii în Tadjikistan, reclamantul a recunoscut că din punct de vedere tehnic se poate întoarce, însă a declarat expres că nu dorește acest lucru deoarece riscă să fie arestat, condamnat la închisoare pe viață sau ucis. Acesta a negat posibilitatea unei relocări interne în țara de origine sau în statele vecine, motivând că statutul de persoană dată în urmărire generală îl expune riscului iminent de a fi capturat oriunde. Totodată, acesta a precizat că la momentul părăsirii inițiale a Tadjikistanului, în anul 2019, nu a întâmpinat probleme cu organele de stat la traversarea frontierei.

Prin Decizia nr. 2853/25/DAA din 23 decembrie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a respins cererea de azil formulată de ***** (f.d. 30–35 din dosarul administrativ).

În motivarea soluției adoptate, autoritatea pârâtă a reținut că, în urma evaluării elementului subiectiv și obiectiv al noțiunii de „temere bine întemeiată de persecuție”, nu au fost identificate circumstanțe care să demonstreze existența unei persecuții reale sau a unui risc actual și individualizat de persecuție în sensul art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. Totodată, autoritatea a concluzionat că nu sunt întrunite nici condițiile pentru acordarea protecției umanitare, prevăzute de art. 19 coroborat cu art. 45 alin. (3) din aceeași lege, întrucât nu s-a constatat existența unui risc real de supunere la pedeapsa cu moartea, tortură, tratamente inumane sau degradante ori alte vătămări grave în cazul returnării reclamantului în statul de origine.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **şi** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuțiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamanta.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Din materialele cauzei rezultă că destinatarul deciziei nr. 2853/25/DAA privind respingerea cererii de azil, care formează obiectul prezentului litigiu este Umed Nazriev. În acest context, se reiterează că Decizia nr. 2853/25/DAA din 23.12.2025 de respingere a cererii de zil, constituie, în raport cu reclamantul, un act administrativ individual cu caracter defavorabil, în sensul art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

Prin urmare, actul administrativ emis în privința cetățeanului tadjik Umed Nazriev produce efecte juridice exclusiv față de acesta, fără a aduce atingere drepturilor sau intereselor legitime ale unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, avînd în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terțelor persoane prin procedura administrativă desfășurată de Inspectoratul General pentru Migrație, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Din materialele cauzei rezultă că procedura administrativă a fost inițiată la cererea solicitantului de azil, Umed Nazriev. Datele privind desfășurarea acesteia, inclusiv fixarea datei interviului, i-au fost aduse la cunoștință atât în scris, cât și telefonic. În aceeași ordine de idei, instanța reține că informațiile referitoare la inițierea, desfășurarea și finalizarea procedurii administrative i-au fost aduse la cunoștință reclamantului în formă scrisă, sub semnătură, fapt confirmat prin actele și înscrisurile anexate la materialele dosarului.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

În acest context, instanța reține că autoritatea pârâtă a procedat la audierea reclamantului Umed Nazriev anterior emiterii actului administrativ individual defavorabil, aspect confirmat prin Nota de interviu din 24 noiembrie 2025 (f.d. 20–24 din dosarul administrativ).

Prin urmare, reclamantului i-a fost asigurată pe deplin posibilitatea de a-și expune poziția cu privire la cererea de azil, precum și de a prezenta înscrisuri și alte probe în susținerea afirmațiilor sale.

În ceea ce privește susținerile privind încălcarea dreptului la apărare și a principiului egalității armelor, sub aspectul plasării reclamantului într-o poziție de inferioritate față de autoritatea publică și al pretinsei imposibilități de a prezenta probe sau de a cunoaște remediile legale, instanța le constată ca fiind neîntemeiate.

Din conținutul notei de interviu întocmite la 24 noiembrie 2025 rezultă că reclamantul a fost asistat de interpret, iar acesta a declarat în mod expres că nu dorește să fie asistat de avocat sau de un reprezentant al UNHCR. Manifestarea respectivă de voință a fost consemnată nemijlocit în actul procedural, în prezența interpretului autorizat, fără a fi formulate obiecții sau contestații la acel moment.

În aceste condiții, invocarea ulterioară a unor impedimente în prezentarea probelor apare ca fiind în vădită contradicție cu propria sa conduită din etapa administrativă. Instanța reține că, fiind întrebat în mod expres în cadrul interviului dacă mai deține înscrisuri în sprijinul poziției sale, reclamantul a declarat că le va prezenta ulterior. În acest sens, dreptul de a propune probe și de a decide asupra momentului prezentării acestora constituie o prerogativă procesuală de care partea poate dispune în mod deliberat, asumându-și efectele propriilor opțiuni procedurale.

Prin urmare, opțiunea reclamantului de a amâna prezentarea înscrisurilor sau de a nu depune probe suplimentare în susținerea poziției sale reprezintă o manifestare proprie de voință, care nu poate fi imputată autorității publice și nici interpretată ca o restrângere a drepturilor sale procesuale.

Mai mult, împrejurarea că reclamantul a depus în prezentul litigiu înregistrări video și înscrisuri extrase de pe o rețea de socializare confirmă că acesta a avut și are acces efectiv la toate remediile și mecanismele de apărare. Posibilitatea de a-și valorifica pe deplin drepturile în fața instanței de judecată, inclusiv prin formularea criticilor împotriva procedurii administrative, exclude existența unei vătămări concrete și actuale. Eventualele omisiuni din etapa prealabilă nu au împiedicat exercitarea dreptului la o cale de atac eficientă și la controlul jurisdicțional deplin al actului contestat.

Astfel, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia respectând etapele procedurii administrative prevăzute de art. 69-78 din Codul administrativ și asigurând respectarea garanțiilor procedurale ale participanților la procedură.

În acest sens, instanța de judecată a constatat că autoritatea publică pârâtă a respectat aspectele formale ale principiului legalității în cadrul activității administrative desfășurate.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de către reclamant sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Potrivit art.224 alin. (1) lit.f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art. 225 alin. (4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sunt reglementate expres prin legi speciale.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Se reiterează că, în cadrul examinării cauzei, instanța a constatat că, la data de 26 mai 2025, reclamantul a depus o cerere de azil, indicând motivele pe care își întemeiază solicitarea (f.d. 1-2 din dosarul administrativ).

Prin Decizia nr. 2853/25/DAA din 23 decembrie 2025, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație al MAI, Direcția regională Centru, s-a respins solicitarea de acces la procedura de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova și al dispozițiilor Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Din motivarea deciziei contestate se reține că autoritatea pârâtă a examinat cumulativ atât elementul subiectiv, cât și cel obiectiv al „temerii bine întemeiate de persecuție".

Sub aspect subiectiv, autoritatea a luat act de declarațiile solicitantului, potrivit cărora acesta nu dorește să revină în Republica Tadjikistan din cauza fricii pentru viața și libertatea sa. Cu toate acestea, s-a apreciat că afirmațiile formulate nu sunt susținute prin fapte concrete care să demonstreze existența unei persecuții individuale.

Sub aspect obiectiv, autoritatea a menționat că declarațiile solicitantului nu pot fi analizate în abstract, ci trebuie examinate în raport cu situația concretă din țara de origine, fiind necesară evaluarea informațiilor relevante privind condițiile existente în Republica Tadjikistan. În acest sens, au fost consultate surse de informare privind situația drepturilor omului din țara de origine, inclusiv raportul „World Report 2025 – Tajikistan" elaborat de Human Rights Watch, potrivit căruia, în anul 2024, autoritățile tadjice au intensificat măsurile represive împotriva disidenței, fiind raportate cazuri de încarcerare a persoanelor publice, jurnaliștilor și bloggerilor, precum și solicitări de deportare sau extrădare a persoanelor asociate unui partid de opoziție interzis. Totodată, raportul relevă lipsa unor investigații independente privind reprimarea protestelor din regiunea autonomă Gorno-Badakshan, precum și existența unor acte de hărțuire și presiune asupra membrilor grupului etnic Pamiri. De

asemenea, au fost semnalate restrângeri privind autonomia corporală a femeilor și menținerea neincriminării violenței domestice.

În urma coroborării acestor date, autoritatea a apreciat că, în privința reclamantului, nu este întrunită cerința existenței unei temeri bine întemeiate de persecuție pe motivele strict prevăzute de lege (rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică).

În ceea ce privește posibilitatea acordării protecției umanitare, autoritatea a analizat existența unui risc real de vătămare gravă, prin prisma condițiilor prevăzute de art. 19 raportat la art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. În urma acestei analize, s-a constatat că solicitantul nu este expus riscului de condamnare la pedeapsa capitală sau executare, nu a fost supus și nici nu există indicii rezonabile că ar putea fi supus torturii ori tratamentelor inumane sau degradante în țara de origine.

Referitor la evaluarea riscului serios de amenințare gravă şi individuală la adresa vieții sau integrității corporale a civililor, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat, autoritatea a consultat sursele publice de informații, respectiv raportul *Amnesty International (Human Rights in 2024 – Republic of Tajikistan)*. Pe baza acestor date, s-a reținut că, în prezent, pe teritoriul Republicii Tadjikistan nu se desfășoară un conflict armat intern sau internațional care ar putea justifica aplicarea acestei protecții dintr-o perspectivă generalizată. De asemenea, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească teritoriul statului de origine într-un mod forţat.

Prin urmare, luând în considerare informațiile actualizate din Republica Tadjikistan, autoritatea a apreciat că nu au fost identificate elemente sau schimbări de ordin structural care să ateste că situația generală din această țară ar prezenta un pericol real și iminent pentru viața, securitatea sau libertatea reclamantului în cazul returnării sale.

În consecință, s-a concluzionat că situația existentă în țara de origine nu prezintă un risc real pentru viața sau securitatea solicitantului, astfel încât cererea acestuia nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat și nici pentru acordarea protecției umanitare.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform prevederilor art. 19 din Legea 270/2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova:

Solicitantul de azil este obligat:

a) să prezinte toate elementele relevante ale cererii sale de azil: declaraţii şi toate documentele existente, indicînd identitatea şi cetăţenia sa, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, cererile anterioare de azil, rutele de tranzit, actele de identitate şi de călătorie, motivele pentru care solicită azil;

b) să spună adevărul şi să colaboreze cu consilierul de decizie în stabilirea completă a circumstanţelor pertinente referitoare la cererea sa;

c) *să depună eforturi pentru a-şi susţine declaraţiile prin orice dovezi care îi stau la dispoziţie şi să ofere explicaţii prin care să justifice lipsa dovezilor*;

d) *să ofere în detaliu toate informaţiile în legătură cu persoana şi cu experienţa sa pentru a-i oferi consilierului de decizie posibilitatea de a stabili faptele relevante;*

e) să predea actele de identitate, inclusiv cele de călătorie, aflate în posesia sa;

f) să informeze, în timp de 10 zile, Inspectoratul General pentru Migrație despre orice schimbare a locului de trai, a statutului juridic, a stării civile, despre pierderea sau deteriorarea actelor de identitate emise de Inspectoratul General pentru Migrație;

g) să informeze Inspectoratul General pentru Migrație despre părăsirea localităţii de reşedinţă;

h) să colaboreze cu autorităţile pentru soluţionarea cererii sale şi să răspundă la toate întrebările care îi sînt adresate de autorităţile competente în domeniul azilului;

i) să răspundă la solicitările Inspectoratului General pentru Migrație şi să se prezinte personal la sediul acesteia;

j) să se supună fotografierii şi înregistrării dactiloscopice obligatorii, inclusiv în cazul copiilor cu vârstă de cel puțin 14 ani;

k) să se supună examenului medical din motive de sănătate publică;

l) să respecte reglementările interne ale centrelor de cazare;

m) la cazarea în centru, să prezinte toate obiectele aflate asupra sa în vederea inventarierii lor;

n) să părăsească teritoriul Republicii Moldova pînă la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii de azil, cu excepţia situaţiei în care cererea de azil a fost respinsă în procedură rapidă, caz în care străinul trebuie să părăsească Republica Moldova la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii de azil;

o) să se supună, după caz, efectuării controlului corporal preventiv şi al obiectelor pe care le are asupra sa, din motive de securitate;

p) să se prezinte la Inspectoratul General pentru Migrație pentru prelungirea termenului de valabilitate a documentului de identitate temporar;

q) să respecte prezenta lege şi legislaţia în vigoare.

Conform art. 42 alin. (1) al Legii evidențiate, la soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Alineatul (2) al art. 42 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, stabilește că la soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (2) lit. a)-f) al Legii privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d)imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) *acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;*

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva copiilor.

Alin. (3) lit. a)-c) al art. 45 din Legea nr. 270/2008, stabileşte că prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii: existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine; ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit prevederilor art. 48 alin. (1)-(2) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18.12.2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Conform art. 63, alin. (2), lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul *a făcut declaraţii incoerente*, *contradictorii*, *puţin plauzibile* sau *insuficiente*, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmaţia sa că a fost supus unor persecuţii (s.i.).

În acest context, instanța constată că, pentru a admite cererea de azil, este necesară o evaluare individuală bazată pe fapte probate, în care solicitantul trebuie să dovedească existența temerilor întemeiate de persecuție sau riscul real de a suferi vătămări grave la reîntoarcerea în țara de origine.

În prezenta cauză, instanța reține că declarațiile formulate de reclamantul Umed Nazriev în cadrul interviului sunt lipsite de coerență și de suport probatoriu, motiv pentru care nu pot fi apreciate ca fiind credibile și convingătoare. Deși acesta a invocat existența unui risc pentru viața și libertatea sa, nu a prezentat elemente concrete care să demonstreze o temere reală de persecuție ori un pericol efectiv pentru drepturile sale fundamentale în Republica Tadjikistan, limitându-se la a invoca, în mod formal, temerea de a fi reținut și plasat în detenție.

Cercetând starea de fapt, instanța nu a identificat elemente care să justifice, în privința reclamantului, o temere bine întemeiată de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică. De asemenea, nu s-a demonstrat că reclamantul se află în afara statului a cărui cetățenie o deține ca urmare a unei asemenea temeri și că, din acest motiv, nu poate sau nu dorește să solicite protecția statului respectiv ori să revină în țara de origine.

În acest context, instanța reține că reclamantul și-a fundamentat cererea de azil pe susținerea că ar fi dat în căutare de autoritățile tadjice, aspect pretins confirmat printr-un certificat obținut prin intermediul avocatului său, împrejurare care, potrivit afirmațiilor sale, ar face imposibilă prelungirea pașaportului național și, pe cale de consecință, a permisului de ședere în Republica Moldova.

Totodată, acesta a invocat existența unor persecuții pe criterii etnice, susținând că populația pamiră, grup etnic din care face parte, este supusă unor măsuri de discriminare și represiune cu caracter sistematic din partea autorităților statului de origine.

În conformitate cu principiul nemijlocirii cercetării probelor, instanța a examinat în ședință judiciară înregistrările video anexate la dosarul administrativ, stocate pe două suporturi de date de tip flash, păstrate unul într-un dosar transparent din plastic, iar celălalt într-un plic de hârtie de culoare albă (f.d. 38, 53), care conțin discursurile și expunerile cu caracter politic ale reclamantului Umed Nazriev.

Cu toate acestea, instanța constată că, deși materialele respective reflectă convingerile personale ale solicitantului și o poziționare critică față de realitățile din țara sa de origine, ele nu se încadrează, în mod concret și individualizat, în noțiunea juridică de „temere bine întemeiată de persecuție”, reglementată de art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Or, simpla existență a unor opinii politice divergente sau dezacordul exprimat față de politicile unui stat nu constituie, prin ele însele, temeiuri suficiente pentru acordarea statutului de refugiat. În absența unor elemente obiective din care să rezulte că aceste manifestări au atras deja sau sunt susceptibile să atragă, în mod iminent, real și personal, măsuri represive de o severitate deosebită din partea autorităților, acțiunile reclamantului nu pot fundamenta recunoașterea unei forme de protecție.

Aderent, instanța constată că reclamantul a prezentat un certificat prin care se pretinde existența unui dosar penal (înregistrat sub nr. 307 (2) din data de 05 iunie 2020), inițiat pe numele acestuia în Republica Tadjikistan, sub aspectul bănuielii rezonabile de săvârșire a infracțiunii de extremism. Potrivit cadrului normativ penal al statului de origine invocat în cuprinsul înscrisului, fapta este încadrată în baza art. 307 alin. (2) din Codul penal al Republicii Tadjikistan (*„Apelurile publice la schimbarea prin violență a orânduirii constituționale a Republicii Tadjikistan”*), text de lege care incriminează și sancționează cu pedeapsa închisorii de la 8 la 12 ani acțiunile îndreptate spre acapararea violentă a puterii de stat, menținerea acesteia prin forță sau modificarea violentă a integrității teritoriale, dacă faptele au fost comise în mod repetat, de un grup organizat, prin folosirea situației de serviciu, prin intermediul mijloacelor de informare în masă sau de către un recidivist deosebit de periculos. (a se vedea https://www.warnathgroup.com/wp-content/uploads/2015/03/Tajikistan-Criminal-Code.pdf)

Cu toate acestea, în urma analizei înscrisului prezentat, instanța reține existența unor neconcordanțe și carențe formale semnificative, de natură să genereze dubii serioase cu privire la autenticitatea și veridicitatea actului respectiv.

Astfel, documentul nu conține data emiterii și nici număr de ieșire ori alt element de identificare administrativă specific corespondenței oficiale emise de autoritățile publice. Lipsa unor asemenea mențiuni esențiale face imposibilă verificarea circuitului oficial al documentului, a modalității de evidență și înregistrare a acestuia în cadrul instituției emitente, precum și a momentului efectiv al emiterii sale.

Totodată, instanța observă că actul nu indică destinatarul ori solicitantul căruia i-ar fi fost adresat sau eliberat, aspect care se abate de la rigorile minime de formă și identificare specifice unui înscris oficial. De asemenea, documentul nu este însoțit de alte elemente obiective confirmative, care să permită verificarea autenticității sale prin raportare la surse independente ori prin intermediul unor proceduri oficiale de validare.

În aceste condiții, instanța apreciază că înscrisul prezentat nu oferă suficiente garanții de autenticitate și credibilitate pentru a putea fi reținut drept probă concludentă a existenței unui dosar penal sau a unei urmăriri efective a reclamantului de către autoritățile din Republica Tadjikistan. Prin urmare, deficiențele constatate sunt de natură să trezească dubii rezonabile asupra veridicității actului și asupra forței sale probatorii în cadrul prezentei cauze.

Mai mult, din verificările efectuate în bazele de date ale (O.I.P.I.) Interpol rezultă că solicitantul de azil nu figurează în sistem, iar la momentul desfășurării procedurii de azil nu existau mandate internaționale emise pe numele acestuia. Această împrejurare contrazice susținerile reclamantului referitoare la existența unei urmăriri active la nivel internațional și diminuează suplimentar valoarea probatorie a certificatului prezentat.

Prin urmare, în mod întemeiat, autoritatea a avut reținut și împrejurarea că reclamantul a părăsit legal teritoriul Republicii Tadjikistan, utilizând un act de identitate valabil, fără a fi supus unor restricții de călătorie sau altor măsuri specifice persoanelor anunțate în căutare ori considerate periculoase din punct de vedere politic. Acest element obiectiv constituie un indiciu relevant în sensul inexistenței unei urmăriri active din partea autorităților statului de origine și susține concluzia că nu a fost demonstrată existența unei temeri reale, actuale și individualizate de persecuție.

Totodată, instanța reține că motivele invocate de reclamant au predominant un caracter personal și subiectiv, fără a fi susținute prin elemente concrete care să demonstreze existența unor acte de persecuție în sensul legislației în materia azilului. În acest sens, reclamantul nu a indicat

existența unor măsuri represive individuale, a unor sancțiuni disproporționate, acte de violență, tratamente discriminatorii sau alte acțiuni grave îndreptate împotriva sa pentru motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social ori opinie politică.

De asemenea, instanța constată că autoritatea publică a examinat în mod complet și posibilitatea acordării protecției umanitare, analizând existența unui risc real de vătămări grave, precum aplicarea pedepsei capitale, tortura ori tratamentele inumane sau degradante. În urma evaluării declarațiilor reclamantului și a informațiilor relevante privind situația din Republica Tadjikistan, nu au fost identificate circumstanțe care să justifice concluzia existenței unui asemenea risc în privința acestuia.

În consecință, instanța apreciază că autoritatea a aplicat în mod corect dispozițiile legale incidente, a examinat toate circumstanțele relevante ale cauzei și a ajuns, în mod justificat, la concluzia că motivele invocate de reclamant nu întrunesc condițiile prevăzute de lege pentru recunoașterea statutului de refugiat sau pentru acordarea protecției umanitare. Prin urmare, actul administrativ contestat este legal și rezultă dintr-o evaluare efectuată în conformitate cu cerințele legislației naționale și cu standardele aplicabile în materia azilului.

Așadar, instanța nu poate reține argumentele reclamantului privind pretinsa încălcare a drepturilor sale fundamentale, întrucât materialul probator administrat în cauză nu confirmă faptul că acesta ar fi fost supus unor măsuri concrete, individualizate sau represive din partea autorităților statului de origine ca urmare a exprimării unor opinii politice ori a apartenenței sale etnice. În acest context, susținerile formulate de reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație apar ca fiind întemeiate și susținute de ansamblul probelor administrate.

În aceeași ordine de idei, instanța constată din actele dosarului administrativ că reclamantul Umed Nazriev este căsătorit cu o cetățeancă a Republicii Moldova. Prin Decizia nr. 7483, acestuia i s-a acordat inițial dreptul de ședere provizorie pe teritoriul țării în scop de reîntregire a familiei, pentru perioada cuprinsă între 20 august 2024 și 13 august 2027. Ulterior, la data de 26 mai 2025, în momentul depunerii cererii de azil, reclamantul a invocat ca motiv subsidiar imposibilitatea reînnoirii pașaportului său național, act care a expirat chiar la data depunerii solicitării de protecție, respectiv 26 mai 2025.

Sub acest aspect, instanța reține că, prin procesul-verbal de ridicare a actelor de identitate aflate în posesia solicitantului de azil, în temeiul art. 31 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, au fost ridicate pașaportul nr. 400670099, eliberat la data de 27.05.2015, precum și permisul de ședere nr. B41096100, eliberat la data de 25.09.2024 (f.d. 5–8 din dosarul administrativ).

Ulterior, prin cererea depusă la data de 27 octombrie 2025, reclamantul a solicitat eliberarea pașaportului, invocând necesitatea prezentării la ambasadă pentru perfectarea unui nou document de călătorie (f.d. 17 din dosarul administrativ).

Prin urmare, cererea reclamantului din 27 octombrie 2025 privind restituirea pașaportului național, în scopul contactării ambasadei statului de origine pentru obținerea unui nou document de călătorie, apare ca fiind incompatibilă cu esența și finalitatea procedurii de azil. Solicitarea de a apela la asistența autorităților consulare ale Republicii Tadjikistan contravine fundamental logicii juridice a statutului de refugiat, instituție care se fundamentează tocmai pe existența unei temeri bine întemeiate de persecuție din partea acestor autorități și, implicit, pe refuzul justificat al persoanei de a se pune sub protecția diplomatică a statului de cetățenie.

Mai mult decât atât, în cadrul procedurii de azil, reclamantul nu a prezentat dovezi concrete care să justifice o imposibilitate obiectivă de perfectare a actului de călătorie sau care să demonstreze că demersurile sale legale ar fi fost blocate din motive de persecuție politică ori etnică, aspect care i-ar fi afectat corelat dreptul de ședere în scopul reunificării familiei.

Or, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, sarcina probațiunii revine în mod expres solicitantului, acesta fiind obligat: de a depune eforturi

pentru a-și susține declarațiile prin orice mijloace de probă aflate la dispoziția sa și de a oferi explicații pertinente în cazul lipsei acestora; de a furniza în mod detaliat toate informațiile relevante privind persoana sa și împrejurările invocate, astfel încât autoritatea competentă să poată stabili corect situația de fapt.

În aceste condiții, instanța reține că reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii acestei obligații de diligență probatorie, limitându-se la afirmații generale, fără suport probator suficient, aspect care afectează credibilitatea susținerilor sale în cadrul procedurii de azil.

În acest context, instanța subliniază că situația juridică a reclamantului Umed Nazriev, derivată din căsătoria acestuia cu o cetățeană a Republicii Moldova, este guvernată de normele de drept comun privind regimul străinilor, respectiv de Legea nr. 200 din 16 iulie 2010. Potrivit dispozițiilor acesteia, dreptul de ședere provizorie pe teritoriul Republicii Moldova poate fi acordat în scopul reîntregirii familiei, fiind o facilitate legală destinată străinilor căsătoriți cu cetățeni ai Republicii Moldova.

În speță, reclamantul a beneficiat deja de acest mecanism juridic, fiindu-i acordat dreptul de ședere provizorie în scop de reîntregire a familiei prin Decizia nr. 7483, valabil până la data de 13 august 2027. În aceste condiții, dreptul la viață de familie și menținerea unității familiale pe teritoriul Republicii Moldova sunt asigurate prin instrumentele juridice specifice regimului juridic al străinilor, fără a fi necesară recurgerea la procedura de azil.

Totodată, instanța reține că simpla expirare a pașaportului național la data de 26 mai 2025, precum și dificultățile administrativ-documentare invocate de reclamant în legătură cu obținerea unui nou document de călătorie de la autoritățile consulare ale statului de origine, nu pot fi calificate drept împrejurări care să justifice acordarea protecției internaționale. Instituția azilului, prin natura sa excepțională, nu poate fi utilizată ca un mecanism subsidiar pentru soluționarea unor chestiuni de ordin administrativ sau pentru remedierea lipsei actelor de identitate valabile. Recunoașterea statutului de refugiat ori acordarea protecției umanitare este condiționată de existența și dovedirea unei temeri bine întemeiate de persecuție sau a unui risc real de vătămare gravă, în sensul Legii nr. 270/2008, condiții care nu au fost întrunite în prezenta cauză.

Pentru reglementarea sau prelungirea statutului său de ședere pe teritoriul Republicii Moldova, reclamantul are la dispoziție mecanismele prevăzute de Legea nr. 200/2010 privind regimul străinilor, care oferă soluții administrative specifice pentru situațiile în care actele de identitate sunt expirate, fără a fi necesară recurgerea la procedura de azil.

Prin urmare, instanța conchide că argumentele reclamantului referitoare la situația pașaportului național și la aspectele ce țin de viața de familie nu sunt apte să suplinească lipsa condițiilor legale cumulative pentru recunoașterea statutului de refugiat sau pentru acordarea protecției umanitare.

Așadar, în cicrumstanțele speței, este cert că reclamantul nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație, nici instanței de judecată probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că ultimul, ar fi fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățenie o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Instanța constată că Umed Nazriev nu a reușit să prezinte dovezi care să demonstreze existența unor acte de persecuție ce îndeplinesc cerințele prevăzute de art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270 din 18.12.2008, acte care să provină de la „agenții de persecuție sau vătămări grave”, așa cum sunt reglementate de art. 47 din aceeași lege.

De asemenea, instanța subliniază că, în urma examinării temerii invocate de către reclamant, privind riscul de persecuție sau de a fi supus unor vătămări grave, în contextul evenimentelor care au determinat părăsirea țării de origine și al celor care au urmat ulterior, conform art. 46 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, ajunge la concluzia că aceste temeri nu sunt susținute de elemente factuale

concrete, raportate la propria persoană, ci la fapte abstracte și pur ipotetice, neconfirmate prin nici un fel de mijloace de probă admisibile și pertinente.

Reclamantul nu a furnizat documente sau dovezi care să ateste persecuția personală sau riscul de a suferi vătămări grave în cazul reîntoarcerii sale în țara de origine.

Instanța reține că legalitatea unui act administrativ se apreciază raportat la situația de fapt și de drept existentă la momentul emiterii sale, și nu în funcție de evenimente ulterioare.

În acest context, instanța subliniază că, pentru a solicita anularea unui act administrativ, reclamantul, exercitându-și dreptul la acțiune, nu trebuie doar să-și exprime dezacordul față de activitatea administrativă, ci să își bazeze cererea pe prevederile clare ale legii.

Astfel, în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal din punct de vedere al fondului, fiind emis contrar legii, reclamantul trebuie să indice în mod expres ce norme legale au fost încălcate.

Dacă susține că actul administrativ este ilegal din cauza unei încălcări a competenței, trebuie să facă referire la normele care reglementează competența, pentru a demonstra încălcarea acesteia.

În cazul în care reclamantul invocă încălcarea procedurii de emitere a actului administrativ, acesta trebuie să indice normele procedurale încălcate, precum și orice alte temeiuri prevăzute de art. 141 din Codul Administrativ.

În speță, niciunul dintre temeiurile invocate de reclamant pentru anularea actului administrativ individual defavorabil nu îndeplinește cerințele minime necesare pentru a putea fi considerat un motiv valid de anulare sau nulitate a acestuia. Actul contestat a fost emis în conformitate cu legea, respectând procedura stabilită și fiind adoptat de către autoritatea publică competentă.

În plus, instanța subliniază că decizia contestată este corespunzător motivată, conform articolului 118 din Codul Administrativ, și include o expunere detaliată a motivelor de fapt și de drept care au stat la baza adoptării acesteia.

Raportând circumstanțele cauzei la prevederile legale, instanţa de judecată conchide că, autoritatea administrativă întemeiat a emis actul administrativ contestat, or, în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente şi admisibile, care ar putea fi puse la baza emiterii hotărârii judecătorești de anulare a acestora.

Având în vedere că Umed Nazriev nu a indicat nicio acțiune concretă din partea autorităților statului de baștină, care ar pune în pericol viața și integritatea sa personală și nu a prezentat dovezi clare care să susțină aceste alegații, instanța concluzionează că nu există suficiente temeiuri pentru acordarea unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova. În plus, autoritatea pârâtă, în procesul de examinare a cererii, a analizat atât sursele de informații furnizate de reclamant, cât și alte surse relevante care reflectă situația din Tadjikistan, motivând în mod corespunzător decizia emisă în cazul acesteia.

Instanța de judecată relevă că riscul de a fi supus la rele tratamente în țara de destinație, care poate fi cauzat de actori statali sau nestatali (inclusiv membri ai familiei), trebuie să fie „real”. Aprecierea existenței unui risc real trebuie să se concentreze pe consecințele previzibile ale expulzării reclamantului în țara de destinație, ținând seama de situația generală din respectiva țară și de circumstanțele sale personale.

În acest sens, instanța de judecată consideră relevantă jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, prin care a conchis că în cazul în care o persoană susține că aparține unui grup expus în mod sistematic unei practici de rele tratamente, protecția art. 3 intervine în cazul în care persoana în cauză demonstrează că există motive serioase pentru a crede în existența practicii în cauză și în apartenența sa la grupul în cauză. În acest caz, Curtea nu va insista ca persoana în cauză să demonstreze existența altor caracteristici distinctive speciale dacă această cerință ar face iluzorie

protecția oferită de art. 3. Se va pronunța asupra acestui aspect în lumina situației reclamantului și a informațiilor privind situația din țara de destinație a grupului în cauză[1].

În ceea ce privește repartizarea sarcinii probei în cauzele în care riscul de rele tratamente este produs de actori nestatali: sarcina revine reclamantului în ceea ce privește situația sa personală, în timp ce autorităților le revine sarcina de a stabili *din oficiu* care este situația generală în țara de origine, inclusiv dacă statul asigură o protecție împotriva relelor tratamente aplicate de actori nestatali[2].

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității publice pârâte la emiterea deciziei nr. 2853/25/DAA din 23.12.2025, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Prin urmare, analizând normele legale și circumstanțele de fapt stabilite, precum și criticile reclamantului referitoare la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată concluzionează că Decizia nr. 2853/25/DAA din 23.12.2025 a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, prin care s-a respins cererea reclamantului, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind obligarea autorității publice pârâte să-i o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova, pretenția respectivă urmând să fie respinsă, ținînd cont de faptul că acest capăt de cerere este unul accesoriu în raport cu capătul de cerere prin care reclamanta a contestat actul administrativ individual emis de către pîrît, iar în condițiile în care acest capăt de cerere a fost respins, pe cale de consecință urmează a fi respins și capătul de cerere accesoriu reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal (*accesorium sequitur principalae*).

În consecință, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant se respinge în totalitate.

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ în forma concretizată, înaintată de ***** prin intermediul avocatului *****, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

Hotărîrea este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

---

[1] Cauza *J.K. și alții împotriva Suediei* (Marea Cameră), 2016, pct. 103-105.

[2] Cauza *B. și C. împotriva Elveției*, 2020, pct. 61-62.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU